

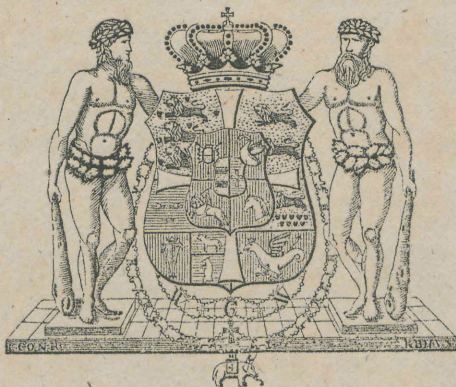
Forordning

om

ulovlig Brændeviinsbrænden paa
Landet i Danmark.

Kjøbenhavn den 14de Mai 1845.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schults,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Verordnung

1810

Altehrwürdige Universität
zu Bonn

Erlassenen am 10ten März 1810

Stabskanzler

Dr. phil. h. c. G. J. G. G. G.

Dr. phil. h. c. G. J. G. G. G.

i Christian den Ottende,

af Guds Naade Konge til Danmark,
de Benders og Gothers, Hertug til Slesvig,
Holsteen, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og
Oldenborg, Gjøre vitterligt: At uagtet den ulovlige Bræn-
deviinsbrænden, der forhen var almindelig i mange Landdistricter, i den senere
Tid for en Deel er bleven udryddet ved Hjælp af de i saa Henseende trufne
Foranstaltninger, i Forbindelse med den efterhaanden ogsaa hos Landalmuen
fremkomne Erkjendelse af denne Lovovertrædelses mangesidige Skadelighed, saa
vil det dog til fuldere Opnaaelse af dette vigtige Formaal være fornødent, at
virksommere Straffe for bemeldte Forseelse og en anden med Lovens almindelige
Grundsætninger mere overeensstemmende Forfølgningsmaade af samme paa-
bydes.

Vi have derfor ladet begge Forsamlinger af Bore troe Provindsialstæn-
der for Bort Kongerige Danmark forelægge Udkast til en Anordning i denne
Retning, og efterat have modtaget disses allerunderdanigste Betænkninger, byde
og befale Vi herved, som følger:

§ 1.

Hvo der paa Landet, hvortil og den Deel af Kjøbstædernes Grund, der ligger udenfor Consumtionshegnet, bliver at regne, brænder Brændeviin eller findes i Besiddelse af noget af de i § 6 nævnte Brændeviinsredskaber, uden dertil at være berettiget, bliver derfor at ansee med Bøder, første Gang fra 100 til 200 Rbd., hvilke Bøder i Gjentagelsestilfælde for hver Gang blive at fordobbe, saa at Mulcten anden Gang bliver fra 200 til 400 Rbd., tredje Gang fra 400 til 800 Rbd. og saa fremdeles.

Løvrigt blive stedse samtlige de Brændeviinsredskaber, hvoraf Nogen ulovlig har været i Besiddelse, at confiskere. (Cfr. § 6 in fine.)

§ 2.

Skulde Nogen, som det paa Embeds eller Bestillings Regne paaligger at overholde Forbudet imod utilladte Brænderier og Ikkeberettigedes Besiddelse af Brændeviinsredskaber, i den Grad glemme sine Pligter, at han selv gjør sig skyldig i en saadan Brøde, skal han, foruden den efter § 1 forskyldte Straf, have sit Embede eller Bestilling forbrudt.

§ 3.

Saafernt nogen af Vore Embedsmænd, paa hvem § 2 ikke er anvendelig, befindes i nogen af foranførte Lovovertrædelser, bliver han at ansee enten med følelig Forhøielse af den efter § 1 forskyldte Mulct, eller med Embedsforbrydelse, hvilken sidste Straf altid bør anvendes, saafremt den Paagjældendes Embede er af det Slags, at det medfører en særdeles Dpfordring for Embedsmanden til i sin Kreds at udbrede og fremme Ugtelse for Lov og Orden, saavel som i alle Tilfælde, hvor nogen af vore Embedsmænd gjentagende maatte gjøre sig skyldig i denne Forseelse. Skulde nogen Skolelærer gjøre sig skyldig i foranførte Lovovertrædelser, skal han strax have sin Bestilling forbrudt.

§ 4.

Er den Skyldige benaadet med Rang eller noget Ordens- eller Hæders- tegn, haver Amtmanden om Sagen med alle dens Omstændigheder at gjøre Indberetning til Bort danske Cancellie, der haver at foranledige det sat under Bort allerhøieste Afgjørelse, om ikke den ham saaledes forundte Udmærkelse bør fratages ham.

§ 5.

Skulde noget Medlem af et Amtsraad eller Sogneforstanderskab eller og af et Borgerrepræsentantskab gjøre sig skyldig i fornævnte Forseelse, bliver han derved uværdig til at beklæde den hæderlige Post, der saaledes har været ham betroet.

§ 6.

Til de Kjedstaber, hvis Besiddelse efter det Foranførte medfører Straf for enhver Ikkeberettiget, hører Brændeviins- eller Destilleer-Kjedel, -Hat, -Piber og -Dæksel, samt Svaletønde, og det saaledes, at det er nok, at eet af disse Kjedstaber forefindes, ligesom og Straffen vil være anvendelig, hvad enten Kjedstaberne ere af Kobber eller af andet Materiale, og uden Hensyn til, om de ere i brugelig Stand eller ikke, forudsat at de ikke saa aldeles have tabt deres forrige Beskaffenhed, at de alene kunne betragtes som gammelt Kobber, Jern eller beslige. Naar ulovligt Brændeviinstøi confiskeres, ville foruden de ovennævnte til Brænderi væsentlig nødvendige Kjedstaber ogsaa alle andre, som i Forbindelse dermed ere indrettede til Brug i Brænderiet, derunder være at indbefatte.

§ 7.

Enhver, som sælger, leier eller paa anden Maade overlader Brændeviinskedstaber til Nogen, der er uberettiget til at brænde Brændeviin, eller som lægger Hindringer iveien for, at ulovlig Brændeviinsbrænden eller ulovlig Besiddelse af Brændeviinskedstaber opdages eller forfølges til vedbørlig Straf

for den Skyldige, eller som paa anden Maade forsætlig opmuntrer og fremmer saadan Forseelse, skal være den Straf og alle de øvrige Følger undergiven, som efter de forestaaende Paragrapher skulle forbindes med selve Forseelsen, forsaavidt de paa ham lade sig anvende. Ligesom dette gjælder med Hensyn til Enhver, der indlader sig i nogen Forbindelse, der gaaer ud paa at sikkre de Skyldige imod Forseelsens Følger, saaledes skal endog den paabudne Mulct forhøies, efter Omstændighederne indtil det Dobbelte, med Hensyn til dem, der, enten som Stiftere eller Styrere, eller paa anden Maade have viist særdeles Virksomhed i slige lovstridige Foreninger. Saafremt Nogen paa en mindre virksom Maade, end som foransøgt, understøtter utilladeligt Brænderi eller modarbejder sammes Opdagelse, bliver han at ansee med Mulct, som dog, i Forhold til denne Deeltagelses Beskaffenhed og de dermed forbundne Omstændigheder, kan nedsættes under den i § 1 bestemte Størrelse.

Forsaavidt Børn eller Tyende, der have gaaet tilhaande ved bemeldte Forseelse, blot have udført saadan Tjeneste, hvorfor de efter Forholdets Natur ikke kunde undslaae sig, ville disse i Reglen ikke være at kalde til Ansvar, og selv, naar de paa en Maade, der efter det Foransøgte ikke er aldeles utilregnelig, have medvirket til Overtrædelsen, vil dog med særdeles Hensyn til deres afhængige Forhold den ellers paabudne Straf være at nedsætte.

§ 8.

I ethvert Tilfælde, i hvilket en concessionsret Kobberfører eller den, som for ham omsører eller forhandler Kobberredskaber, eller en Besidder af et bevilget Landbrænderi kjendes skyldig efter § 7, skal derhos den paagjældende Concession til Omførsel af Kobberredskaber eller Bevilling til Landbrænderi drift være forbrudt.

§ 9.

De hidtil hjemlede Inquisitioner efter ulovlig Brændeviinsbrænden og Besiddelse af Brændeviinsredskaber skulle vel vedblive, men dog skal for Fremtiden ingen privat Mand, der fremstaaer som Angiver, være berettiget til at æske saadan Inquisition, med Undtagelse af den, der som Eier eller Bruger af

et lovligt Brænderi finder sig forurettet ved det Indgreb i hans lovlige Næring, der indeholdes i Forseelsen, hvilken derhos, naar han ikke kan understøtte sin Angivelse med saadanne Meddelelser, som bør bevirke, at den vedkommende Politimester i Overeensstemmelse med § 10 paa det Offentliges Begne har at begynde en Undersøgelse, skal være pligtig, saafremt det af bemeldte Politimester forlanges, at stille Sikkerhed for den Erstatning, som kunde blive ham paalagt, hvis det i sin Tid findes, at der ingen Grund har været til hans Mistanke. Fremdeles skal den Angiveren ved Forordningen af 2den August 1786 tilfagte Belønning bortfalde, ligesom heller ingen privat Mand, der ikke, som foranført, selv kan ansees forurettet ved bemeldte Forseelse, for Fremtiden kan paatale samme.

§ 10.

Derimod vil det paaligge vedkommende Politimester at holde over Forbudet mod ulovlig Brændeviinsbrænden og uberettiget Besiddelse af Brændeviinsredskaber med den Iver og Nidkjærhed, som Bor alvorlige Villie, at see disse fordærvelige Lovovertrædelser udrydde, maa tilfige ham, i hvilken Henseende og Sognefogderne, og hvem der ellers maatte være givet Politimesteren til Medhjælp i at paasee Lovens Overholdelse, redelig bør være ham behjælpelige.

Naar der gives rimelig Anledning til at formode, at hiin Forseelse begaaes, uden at fyldestgjørende Beviis derfor paa anden Maade kan ventes tilveiebragt, haver Politimesteren at anstille Huusundersøgelse hos de Paagjældende.

§ 11.

Ligeledes skal Politimesteren være pligtig, naar det begjæres af Sold- eller Consumtionsvæsenets Embedsmænd, hvilke det fremdeles paaligger med al Iver at virke til oftmeldte Forseelses Opdagelse, uophødelig at give dem Bistand til en saadan Undersøgelses Sværksættelse. Forsaavidt han paa Grund af sine øvrige Embedsforretninger ikke kan gjøre Regning paa altid at kunne komme betimelig tilstede, naar en Forretning af fornævnte Slags maatte begjæ-

res, bør han sørge for, at der høves en af Amtmanden dertil constitueret paa-
 libelig Mand, der ikke alene af Embedsmanden i hans Forfald kan benyttes til
 at udføre de omhandlede Huusundersøgelser paa hans Vegne og paa hans An-
 svar, men ogsaa skal være bemyndiget til umiddelbart at modtage og udføre
 Begjæringer desangaaende, naar ikke Embedsmandens egen Bestemmelse uden
 Ophold kan indhentes. Tøvrigt kan den saaledes constituerede Fuldmægtig
 enten være særlig ansat til fornævnte Slags Forretninger, eller være den samme,
 som i Medfør af Placaten af 25de Juli 1820 er constitueret til andre Forret-
 ningers Udførelse i Embedsmandens Forfald. Og da det uagtet foransførte
 Bestemmelse stundom kunde hænde, at vedkommende Consumtions-Embeds-
 mænd ikke kunde gjøre Regning paa saa betimelig, som fornødent, at erholde
 Bistand af Politiet i den Jurisdiction, hvori Undersøgelsen skal foregaae, lige-
 som det ogsaa efter Omstændighederne kunde findes hensigtsmæssigt paa eengang
 at foretage Undersøgelse paa Steder, der høre under forskjellige til hinanden
 grændsende Jurisdictioner, saa skal det fremdeles være tilladt derom at henvende
 sig til en anden i Nærheden boende Politimester, der da og skal være pligtig at
 give dem Medfølge, enten personlig eller ved sin i Medfør af Placaten af
 25de Juli 1820 ogsaa til andre Forretninger constituerede Fuldmægtig.

§ 12.

Med Undersøgelserne skulle stedse tvende lovfaste Vidner være tilstede, og
 Politimesteren, eller den der træder i hans Sted, bør enten i Foged- eller Po-
 liti-Protocollen, eller ialtfald i en særlig Act, som bør forsynes med hans Segl,
 og saafremt den maatte bestaae af flere Ark, være gjennemdragen paa den
 for Protocoller forefrevne Maade, optegne, hvad der forefindes ved Undersø-
 gelsen, saavel som de Indsigelser eller Forklaringer, der maatte fremføres, dog
 at Undersøgelsen ikke standses for at modtage deslige Indsigelser eller Forklarin-
 ger, hvilke derimod kunne protocolleres, naar selve Undersøgelsen er tilende-
 bragt paa hvert Sted især eller paa flere ganske nær ved hverandre liggende
 Steder. Protocollen eller den særlige Act bliver at underskrive saavel af Poli-
 timesteren og de medfulgte Vidner, som af vedkommende Sold- eller Consumtions-

betjent, eller i Tilfælde, hvor Forretningen efter § 9 udføres efter privat Requisition, af Requirenten, saafremt denne giver Nøde.

I disse Tilfælde blive ogsaa de Anviisninger og Begjæringer, som Sold- eller Consumtionsbetjenten eller den private Requirent maatte finde Anledning til at fremsætte med Hensyn til Maaden, hvorpaa Undersøgelsen skal anstilles, at følge, med mindre Politimesteren maatte finde en lovlig Grund til at vægre sig derfor, hvorom da Protocollen eller Forretningen bør indeholde det Fornødne. Saa bør og den, hos hvem Undersøgelsen er foretagen, opfordres til at underskrive Protocollen eller Forretningen, og naar han ikke dertil maatte være villig, bliver dette tilligemed Aarsagen, hvis han opgiver en saadan, at bemærke.

§ 13.

Bed foranførte Undersøgelser bør Intet forbigaaes, som kan lede til Oplysning i Sagen. Heraf følger, at om der end ikke forefindes saadanne Redskaber, hvis Besiddelse ifølge nærværende Forordnings § 1 og 6 allerede medfører Strafansvar, men derimod andre, som tjene til at give Formodning om ulovligt Brænderi, eller der findes Spøl, Drank, Mæske eller Andet, som hentyder paa denne Overtrædelse, saa bør det saaledes Forefundne med alle Omstændigheder nøiagtig antegnes, ligesom og de Tilstedeværende bør opfordres til at forklare sig angaaende disse Gjenstande, og deres Forklaring, eller deres Vægning ved at afgive en saadan, protocolleres. Findes Redskaber af det førstnævnte Slags nedgravede i Jorden eller paa anden Maade skjulte paa saadanne Steder, at det er tvivlsomt, om den Paagjældende rettelig kan ansees som Besidder, og han nægter, at disse ere hans eller ved hans Foranstaltning saaledes henlagte, vil ikke alene alle Tilstedeværendes Forklaring, saavidt muligt, derom være at erhverve, men det bør ogsaa nøie undersøges, hvorvidt der imellem bemeldte Redskaber og dem, der ligefrem ere fundne i den Paagjældendes Besiddelse, finder et saadant Forhold Sted, at der herved kan fremkomme et sært betydnende, og efter de øvrige Omstændigheder vel endog aldeles fuldstændigt, Beviis for den omhandlede Forseelse.

Drank og de Brændeviinsredskaber, som Inquirenterne finde at kunne føre med sig, blive af disse at anholde og medtage, samt forsaavidt Inquisitio-

nen foretages efter Sold- og Consumtionsvæsenets Begjæring, at tage i dettes Forvaring indtil Sagens Tilendebriugelse, og, naar Sagen gaaer den Paagjældende imod, at confiskere. Paa lige Maade forholbes med Brændeviin, som findes ved Inquisitionen, saafremt der ved denne tillige ere fundne ulovlige Brændeviinsredskaber, eller der ved andre Omstændigheder er tilveiebragt Beviis eller opstaaet betydelig Mistanke mod den Paagjældende, hvorimod Brændeviin i andet Fald ikke bliver at anholde. Spøl og Mæske, af hvilke dog i fornødent Fald forseglede Prøver bør medtages, saavel som de Brændeviinsredskaber eller Dele af disse, som Inquirenterne ikke vel kunne føre med sig, forblive i Bedkommendes Bærge, men taxeres paa Stedet og Taxationsværdien forbrydes, naar Sagen i sin Tid gaaer den Paagjældende imod, og skal dette navnlig gjælde om indmurede Kjedler uden Hensyn til, om Inquirenterne vilde kunne føre dem med sig eller ikke, men dog kun forsaavidt de ikke ere forsynede med fast Dæksel, eller dette kan fraskilles og særlig medtages, samt imod at Depositum eller anden Sikkerhed stilles for Kjedlens Taxationsværdi.

§ 14.

Saafremt der under en Forretning af foransførte Slags eller i Anledning af samme udøves Vold imod Politimesteren, eller den, der udfører Forretningen paa hans Vegne, eller og mod nogen tilstedeværende Consumtionsbetjent, blive de Skyldige at straffe efter Fdg. 4de Octbr. 1833, ligesom og en dertil forholdsmæssig svarende Straf bliver at anvende, saafremt enten Vold under en sliq Forretning udøves imod Andre, eller der, uden at det er kommet til personlig Vold, er udvist Modstand eller brugt Trudsel eller Skjeldsord.

§ 15.

Det skal under Straf af de paagjældende Redskabers Confiskation og en Mulct fra 100 til 200 Rbd., hvilken i hvert Tilfælde bliver at bestemme af Bort General-Soldkammer- og Commerce-Collegium, være forbudt fra Kjøbstæderne eller de privilegerede Kobberværker at bortføre eller dertil at hense

noget af de i § 6 nævnte Brændeviinsredskaber, med mindre samme ledsages af behørig Toldpasfeerseddel, som oplyser Affendelsesstedet og det lovlige Bestemmelsessted. Bedkommende, som fører saadanne Redskaber, skal derhos under samme Straf være pligtig til Bestemmelsesstedet at følge den Dei, som i Toldpasfeersedlen udtrykkelig foreskrives, og at tilveiebringe Modtagelsesbeviis (Rückattest) fra det Told- og Consumtionssted, eller Landbrænderi, eller Kobberværk, der er opgivet som Bestemmelsessted, for hvilken Attests Tilveiebringelse Told- og Consumtionsvæsenet skal være berettiget til at fordre Sikkerhed.

Enhver Politimester, der træffer en Kobberfører i sin Jurisdiction, skal være berettiget til paa Stedet at undersøge hans Pæs og affordre ham den fornødne Legitimation, saafremt Brændeviinsredskaber forefindes.

Det skal staae den, hvem Straf efter denne Paragraph dicteres af vort General-Toldkammer- og Commerce-Collegium, frit for at paatale Sagen for Retten overeensstemmende med Forordningen af 1ste Februar 1797 §§ 118—121 og 123.

§ 16.

Hvad enten Sager om ulovlig Brændeviinsbrænden, hvortil og Iffeberettigedes Besiddelse af Brændeviinsredskaber, saavelsom enhver Handling, hvorved sliq Forseelse befordres, bliver at henregne, begynde med Huusundersøgelse, eller paatales, uden at en saadan er gaaet forud, saa og hvad enten Politimesteren af egen Drift har reist Sag, eller den er grundet i Begjæring fra Told- og Consumtionsvæsenets Side, blive de i Almindelighed at behandle som offentlige Politisager. Men i de enkelte Tilfælde, hvori Sagen i Medhold af § 9 maatte forfølges af en privat Requirent selv, bliver den at behandle som en privat Politisag, dog at Politimesteren med Hensyn til den Interessse, som det Offentlige har under sammes Dplysning, har at sørge for samme, om det fra Requirentens Side maatte forsømmes, ligesom han naturligviis og i alle de her omhandlede Sager haver, saaledes som Fdg. af 8de Marts 1799 indskærper, at sørge for den Saggivnes Tarv.

Hvis Sagen er foranlediget fra Told- og Consumtionsvæsenets Side, bør dette have Afgang til at møde, for at kunne fremsføre, hvad det maatte finde tjenligt til Sagens Dplysning.

§ 17.

Med Hensyn til Bidneførsel forholdes der aldeles efter de sædvanlige Anordninger, dog saaledes, at den Fritagelse for at aflægge edeligt Bidnesbyrd, som efter Placaten af 16de September 1778 vilde finde Sted med Hensyn til Egtefæller, ogsaa skal komme Børn og Stedbørn tilgode. Ei heller bør der affordres de øvrige i Lovens 1—13—16 nævnte Bidner edelig Forklaring undtagen i de enkelte Tilfælde, hvor det viser sig at være nødvendigt for at udfinde Sandheden. Hvilken Beviiskraft der kan tilkomme de foresundne Kjendsgjeringer (§ 13), bliver at bedømme i Dvereensstemmelse med Grundsætningerne i Vor Forordning af 8de September 1841.

§ 18.

For de ovennævnte Huusundersøgelser betales det i Sportelreglementet af 22de Marts 1814 § 53 bestemte Gebyr, samt til Bidnerne efter sammes § 149, ligesom Dommeren og, uagtet Sagen behandles som offentlig Politisag, skal nyde de Gebyrer, som tilkomme ham i private Politisager. Dog kunne fornævnte Gebyrer i Almindelighed kun fordres, forsaavidt de Paagældende ved Dommen findes skyldige at betale Omkostningerne. Men i de Tilfælde, hvor Undersøgelsen i Dvereensstemmelse med § 9 er foretaget paa en privat Mands Ansvar, blive Gebyrerne af denne at udrede, om endog det efter Sagens Beskaffenhed ved Dommen ikke paalægges Modparten at erstatte samme.

Hvor der efter Requisition fra Told- eller Consumtionsvæsenet er foretaget en Huusundersøgelse, der ikke fører til et Beviis, i hvis Følge Noget kan dømmes skyldig, vil der dog af Consumtionsintraderne efter Foranstaltning af Vort Generaltoldkammer og Commercecollegium blive udbetalt Politimesteren en Godtgjørelse af 3 Rbd. og hvert af Bidnerne 1 Rbd. for hver Dag, der er anvendt

paa deslige Forretninger, forudsat at de ikke samme Dag ved Hjælp af andre efter Told- eller Consumtionsvæsenets Begjæring udførte Forretninger hver for sit Vedkommende have havt en større Indtægt. Dette finder og Anvendelse, hvor vel de Paagjældende dømmes til at betale Sagens Omkostninger, men disse dog ikke hos dem ere at erholde. Iøvrigt vil Politimesteren, naar han ellers i Medhold af de ovenanførte Bestemmelser ikke hos den Paagjældende kan erholde Godtgjørelse for sit Arbejde, efter Omstændighederne kunne vente, at en saadan ved bemeldte Bort Collegii Foranstaltning vil blive ham tildeelt.

Den fornødne Befordring leveres eller godtgjøres af Told- og Consumtionsvæsenet, naar Inquisition udføres efter dets Begjæring, ligesom det og i det ovennævnte Tilfælde, at Inquisition er begjært af en privat Mand, bliver dennes Sag at skaffe Befordring. Naar Politimesteren uden nogen Begjæring foretager Inquisition, forholdes som med Befordring i andre offentlige Sager; dog naar han paa Grund af særdeles Omstændigheder selv har maattet bekoste Befordring, kan han angaaende Godtgjørelse derfor henvende sig til oftmeldte Bort Collegium.

Det Gebyhr, der som foranført tilkommer de Vidner, som overvære en af en Told- eller Consumtionsembedsmand requireret Forretning, bliver dem stedse at udbetale af denne Embedsmand, ligesom det og i de Tilfælde, hvor Forretningen er iværksat af Politimesteren paa Embedsvegne, kan paa Andragende til oftmeldte Bort Collegium ventes udbetalt, hvis det ei er at erholde hos de Paagjældende.

Endelig tillægges Told- og Consumtions-Embedsmænd og Betjente af vedkommende Told- og Consumtionskasse, til at afholde de med Inquisitionen for dem forbundne Udgifter: en Inspecteur, Forvalter, Overbetjent eller Strandtoldbetjent hver 2 Rbd. for hver Dag, og en Underbetjent 1 Rbd.

§ 19.

Fra den ovenforestrevne Behandling ved Politiret finder Undtagelse Sted for de Tilfælde, som ere Gjenstand for Paragrapherne 2 og 3; thi i disse bør Sagen behandles som Justits-sag, aldeles i Overensstemmelse med de derfor

gjældende almindelige Regler. Saa ville og de Forbrydelser, som omhandles i § 14, ligeledes være at forfølge som andre Justitsfager.

§ 20.

De Bøder, som i Medhold af nærværende Bor Anordning ikjendes No-gen ved Retten, saavel som det Beløb, hvortil de ved Dommen confiskerede Gjenstande — af hvilke de anholdte Redskaber stedse blive at gjøre aldeles ubrugelige som Brændeviinsredskaber, og derpaa at afhænde ved offentlig Auction — udbringes, ligesom og den i § 13 endvidere ommeldte Taxationsfum tilfalde Jurisdictionens Politikasse, med mindre Sagen er forfulgt, og Inquisitionen foretaget efter Begjæring af Consumtionsvæsenet, i hvilket Tilfælde det samlede Straffebeløb tilfalder den under Bort Generaltoldkammer og Commercecollegium hørende Understøttelseskasse, ligesom det, hvis Overtrædelsens Dpdragelse er foranlediget ved Sogneforstanderskabets Anmeldelse, bliver, om samme ønsker det, at tillægge Sognedistrictets Fattigkasse. Af de Indtægter, der, som foranført, tilfalde Politikassen, og som iøvrigt blive at behandle i Dvereensstemmelse med Placaten af 19de Februar 1819, bliver en passende Deel stedse paa Politimesterens Andragende at anvende til Fordeel for de Sognefogder eller Andre, der have viist særdeles Virksomhed for at faae de i nærværende Bor Anordning omhandlede Lovovertrædelser bragte for Dagen.

§ 21.

Iøvrigt kunne de Politi- samt Told- og Consumtionsembedsmænd og Betjente, der med tro Iver opfylde de dem i Dvereensstemmelse med denne Bor Anordning paaliggende Pligter, vente, at dette ved passende Leilighed vil blive taget i allernaadigst Betragtning, ligesom Vi ville ansee det med særdeles Velbehag, naar Sogneforstandere og andre gode Mænd benytte deres Indflydelse paa deres Medborgere til at hæmme den her omhandlede, fra mange Sider skadelige Lovovertrædelse.

§ 22.

Denne Bor Anordning træder i Kraft den 1ste August d. A., og skulle fra denne Tid af alle ældre mod samme stridende Bestemmelser være ophævede.

Hvorefter alle Bedkommende sig allerunderdanigst have at rette.

Givet i Bor Kongelige Residensstad Kjøbenhavn,
den 14de Mai 1845.

Under Bor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

Bluhme.

Garlieb.

Francke.

W. C. E. Sponneck.

Rosenörn.